

โมทนาสาธุสาร

ฉบับเดือนเมษายน ๒๕๕๔

พระธรรมเทศนาโครงการปฏิบัติธรรมเฉลิมพระชนมพรรษาในหลวง ๘๓ พรรษา

วันอังคารที่ ๗ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๕๓

เรื่อง เนกขัมมะพรหมจรรย์

ตอนนี้ต้องยกย่องพวกโยมตั้งข้อหิวหวาดสักหน่อยพวกโยมทั่วโลกนะไม่ใช่คนใดคนหนึ่งนะทั่วโลก ออกหักเพราะรักไม่เป็นไม่เหมือนพระพุทธเจ้า(หัวเราะ)ทำไมจึงรักไม่เป็น พระพุทธเจ้าตรัสว่า *ปิเยหิ วิปประโยโค ทุกโข* เนี่ยผิดหวังทั้งนั้นเลยรักใครจะรักการรักงานก็ไม่จริงจังยั่งยืน เป็นอนิจจังเปลี่ยนแปลงอยู่เรื่อย เป็นทุกข์อยู่เรื่อย อนัตตาต้องออกหักเสียดวงเสียดายหรืออะไรดูแลไม่เป็นไปตามที่มุ่งหวังเนี่ย อย่าง พระพุทธเจ้าพระองค์รักอะไรเดี่ยวพวกโยมต้องมาขอร้องถามพระอาจารย์เอง พระองค์รักทาน เมตตารักใคร่ ในทานรักแล้วก็ว่าง รักในศีล เมตตารักใคร่ในศีลละเว้นแล้วก็ว่าง พระองค์รักในเนกขัมมะรักแล้วก็เป็นเหตุให้ว่างอดใจในทานในศีลได้ก็เพื่อว่าง รักในปัญญาในเหตุผลเพื่อให้มีทานมีศีลก็เพื่อว่างรักใคร่ในวิริยะเพียรเพื่อให้มีทานมีศีลก็เพื่อว่าง รักใคร่ในขันติอดทนเพื่อให้มีทานมีศีลก็เพื่อว่าง รักใคร่ในสัจจะความจริงใจเพื่อให้มีทานมีศีลก็เพื่อว่าง รักใคร่คือความปรารถนาอธิษฐานเพื่อไม่ให้มีทุกข์นั้นแหละเพื่อให้เกิดความพ้นทุกข์ก็รักความว่างรักเพื่อว่าง เมตตารักใคร่ในทาน ในศีล ในเนกขัมมะ ปัญญา วิริยะ ขันติ สัจจะ อธิษฐานก็เพื่อว่างที่หลังอุเบกขาก็กว้างอย่างบริสุทธิ์โดยเนี่ยพระองค์มีรักแท้ รักที่แท้ไม่มีข้อแม้ทุกประการ ก็เพราะเราต้องรักความว่างแล้วเราก็กว้างแน่นอนรับรองล้านเปอร์เซ็นต์ต้องเอามาพูดให้โยมฟังเพราะทุกคนทั่วโลกรักไม่เป็นถ้ารักเป็นต้องรักความว่างคือรักให้มีทาน มีศีล มีเนกขัมมะ ปัญญา วิริยะ ขันติ สัจจะ อธิษฐาน เมตตา อุเบกขานี้แหละรักนี้ไม่ผิดหวังเพราะอนิจจังไม่มีในความว่าง ทุกข์ไม่มีในความว่าง อนัตตาเมื่อเราไม่มีต้นเหตุซะแล้วปลายเหตุไม่มีผลไม่มีว่างไปหมดเลยทั้งเหตุทั้งผลนั่นแน่ะจึงว่าอเสขะจบ การศึกษาก็คือจบทั้งเหตุทั้งผลคือไม่มีเหตุและไม่มีผลคือว่างอย่างบริสุทธิ์ต้องทำจิตของเราให้ยอมรับความจริงข้อนี้ปัญญาเหตุผลที่ถูกต้องก็อนิจจังไม่เที่ยง ญาณความรู้ก็อนิจจังรู้จักความไม่เที่ยงรู้ทุกข์รู้จะไรสารพัดทุกข์หมายถึงทุกสรรพสิ่งทั้งมนุษย์โลก เทวโลก มารโลก พรหมโลกเนี่ยทุกอย่างอนิจจังทั้งที่ตาเห็นจิตรู้เห็นก็ดีหรือทั้งที่พ้นจากตา พ้นจากหู พ้นจากจมูก พ้นจากลิ้น พ้นจากกาย พ้นจากความรู้สึกนึกคิดคือวิมุตติหลุดพ้นด้วยความว่างเพราะฉะนั้นจิตทุกดวงที่จะเป็น๒๑ ดวงหรือกี่ดวงก็ช่างก็ตามที่พระองค์แสดงไว้ โสภณะจิตหรืออะไรพวกเนี่ยอภิธรรมทั้งหลายเนี่ย อภิวินัยแปลว่าไม่มี อภิธรรมสูงสุดหรือธรรมที่สูงที่สุดเนี่ยเขาเรียกอภิธรรม ธรรมนั้นก็ให้แก่ความว่างนี่แหละ โยมรู้แค่นี้ก็ไม่ต้องไปใส่ใจแหม! อภิธรรมเท่านั้นเท่านั้นโ้ย! จิตเท่านั้นดวงเท่านั้นดวงนั้นนะสัญญาอนิจจาด้วยจำมากมายเลยแล้วขยะอารมณ์มะเร็งอารมณ์ด้วย ใครผิดหรือใครทำไม่ถูกก็รู้สึกจิตใจไม่ค่อยชอบไม่เป็นไปที่ตนปรารถนาเนี่ยออกหัก จะเป็นครูก็ออกหักจะเป็นอะไรก็ออกหักหมดเลย(หัวเราะ)ทุกระดับชั้นจะเป็นพ่อแม่บุตรภรรยาสามีเป็นฟงเป็นแฟนเป็นทหารตำรวจเป็นพ่อค้าแม่ขายอะไรเนี่ยออกหักทั้งนั้นแหละ เปลี่ยนแปลงหมด ไม่ยั่งยืน ไม่ถาวร ไม่ตั้งมั่น แต่รักความว่างอย่างเดียวตั้งมั่นเลยต้องว่าอย่างนี้ ความว่างไม่มีอนิจจังไม่มีทุกข์ไม่มีอนัตตาเนี่ยจึงเป็น

ความว่างที่บริสุทธิ์เนี่ยจึงเป็นรักที่แท้ไม่มีข้อแม้ทุกประการเนี่ยอย่างที่ว่ามาเคยเทศน์เคยสอน
แทบจะทุกปีด้วยว่าพระพุทธเจ้ามีรักแท้คือพระอรหันต์ในทาน ศีล เนกขัมมะ ปัญญา วิริยะ ขันติ สัจจะ
อธิษฐาน เมตตา อุเบกขาเนี่ยแล้วก็ตามว่าไม่มีข้อแม้ทุกประการคือแม้กระทั่งชีวิตก็สละได้ให้เป็นทานได้เพื่อ
รักษาศีลได้ เพื่อประพฤติเนกขัมมะได้ เพื่อเหตุผลใช้ในปัญญาได้ มันจะตายก็สมควรแก่เหตุแก่ผลแล้ว
สละตาย วิริยะความเพียรเพื่อสละได้ ขันติอดทนที่จะสละได้ มีความจริงใจที่จะสละได้เนี่ย มีอธิษฐาน
ปรารถนาที่จะสละได้ มีเมตตารักใคร่ในการสละได้เนี่ย อุเบกขาวางเฉยเพื่อความว่างหมดเลย เนี่ยต้องจำ
เอาไว้ให้ดี ทีหลังที่โยมเคยได้ยินว่าอกหักเพราะรักไม่เป็นเนี่ย แต่โยมไม่รู้ว่อกหักที่รักไม่เป็นเนี่ยยังภัยภัย
ไม่รู้อีก ที่รักเป็นก็ต้องรักความว่างเนี่ย รักในทานในศีล ต้องรักแบบพระพุทธเจ้าต้องว่าอย่างนี้ รักอย่าง
บริสุทธิ์รักแล้วไม่มีทุกข์ไม่มีอนิจจัง ทุกขัง อนัตตานิยามะไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลงใดๆจิตตั้งมั่นอยู่ในความว่าง
แล้วเราก็จะได้ไม่ผิดหวัง เราคุ้นเคยกับความว่างเรื่อยๆทุกวันทุกเวลาเนี่ยทุกวันทุกคืนทุกเดือนทุกปี
จนกระทั่งหมดอายุขัย จิตจะโน้มไปด้วยความเคยชินคือความว่าง เนี่ยรักที่แท้ไม่มีข้อแม้ทุกประการต้องรัก
ความว่างแบบเนี่ยจึงจะเรียกว่าคนรักเป็น ใจคนที่รักไม่เป็นนอกรักแล้วก็สงสารตัวเองแล้วก็สงสารคนที่
ตนรักด้วยไม่เป็นไปตามที่ตนเองปรารถนาไม่เป็นไปตามที่ตนเองต้องการไม่สามารถปรนเปรอ ความรัก
ของตนเองให้เต็มได้พระพุทธเจ้าจึงว่าพร่องอยู่เป็นนิจ เนี่ยต้นหาความอยากเนี่ยมันอยากเรื่อยไปไม่รู้จัก
เต็มเลยต้นหาความอยากพร่องอยู่เป็นนิจโลกนี้พร่องอยู่เป็นนิจ แล้วก็ไม่มีอะไรเป็นของตัวเองเลยทำยสุดก็
ว่างเปล่าไปหมดเลย แม้กระทั่งตัวเองว่าเป็นของเราของเรานะทำยสุดก็ต้องเผ่าต้องฝังไปหมด เราก็จะเห็น
ว่าโอ้! พระพุทธโอรสาเนี่ยทุกเรื่องทุกราวแห่มความหมายสั้นๆถ้าเราสามารถ**กำจัด**ใจความได้เราก็จะ
เข้าใจอย่างรวดเร็วแล้วก็ ไม่ต้องวิตก ไม่ต้องวิचार สังขารไม่ต้องปรุงแต่งด้วยเนี่ย มันจึงจะไม่มีทุกข์เย็น เดิน
นั่ง นอนก็ว่างๆพูดเข้าไปสู่ใจโล่งสะอาดอารมณ์มะเร็งอารมณ์ในจิตแล้วก็ไม่ต้องไปกังวลกับความรัก รักผิด
รักพลาด รักทางโลกมีแต่ผิดหวังนะคำว่ารักโรคถ้าเป็นโรคะโรคละก็อยู่เลยยุคนี้สมัยนี้เต็มไปหมดทั่วโลก
ต้องว่าอย่างนี้โรคนั้นโรคนั้นรักษาไม่หายโรคใหม่ๆเกิดขึ้นมากมายเนี่ย เพราะฉะนั้นจึงเป็นอันตรายรักแบบนี้
รักษหรืออนุรักษเอาไว้ก็ไม่ดี**เอฟเฟ็ค**ขึ้นมาเมื่อไหร่ก็ทำลายหมดนะเน่าเป็นแผลเป็นหนองเป็นนั่นเป็นนี่
ขึ้นมาเนี่ยเพราะฉะนั้นเราต้องคิดให้มากใช้ปัญญาให้มากขึ้นคำว่าใช้ปัญญาให้มากขึ้นก็คือใช้เหตุผลให้
มากขึ้นทั้งทางธรรมทางโลกเนี่ยเราจะได้ไม่ม่งายทั้งทางธรรมทางโลก ทำไมอาตมาจึงพูดว่าไม่หิ้งม่งาย
ทั้งทางธรรมทางโลก เพราะพระพุทธเจ้าเป็นผู้มีปัญญาฉลาดสุดยอดของความฉลาดทั้งหมดพระองค์ย่อ
โลกมาเป็นโลกธรรมเนี่ยมีลาภเสื่อมลาภมียศเสื่อมยศเนี่ยมีสุขมีทุกข์มีสรรเสริญมีนินทาใครได้รับแล้วก็
จะต้องวางโลกเพราะทุกข์มากเลยเนี่ย อยากได้ลาภได้ยศเนี่ยพยายามศึกษาเล่าเรียนทำความเพียรเพื่อจะ
ให้ได้เลื่อนขั้นยศตำแหน่งเพื่อให้ได้เพิ่มขึ้นเงินเดือนอะไรพวกเนี่ยแล้วมันก็ทำยสุดมันก็เสื่อมๆจากลาภคือ
โดนถอนยศหรือครบเกษียณเขาก็ต้องปล่อยวางไปเองโดยอัตโนมัติถึงเวลาตายก็เหมือนกันไม่มีเนี่ยเราจะ
เห็นว่าเนี่ยเสื่อมเสื่อมลาภเสื่อมยศเสื่อมสุขมาเป็นทุกข์เมื่อเราวางโลกสมมุติว่าเราวางโลกทั้งหมดเลยเข้า
มาหาธรรมประพฤติปฏิบัติธรรมเราก็มาสู่ธรรมเห็นธรรมตามความเป็นจริงว่าธรรมนั้นก็ยังอนิจจังธรรมทุกข
ธรรมอนัตตาธรรมแล้วโยมอยากได้กันใหม่เนี่ย โยมก็ไม่อยากได้ อนิจจังธรรมก็จะเอาไปทำไม่เดี๋ยวก็นไปอีก
แล้วเป็นทุกข์อีกต่างหาก(หัวเราะ)เพิ่มทุกข์ไม่รู้จักจบจักสิ้น อนัตตาธรรมไม่มีอะไรเป็นของเราเลย เนี่ย

อาตมาจึงบอกต้องวางธรรมอีก ต้องวางทั้งทางโลกทางธรรมเลยจึงจะเข้าถึงความบริสุทธิ์ว่าง
 เมื่อเราว่างได้แล้วเราจึงจะนึกถึงพระพุทธเจ้าว่าไอ้! พระองค์เป็นผู้รู้แจ้งเป็นโลกวิทูรู้สามโลกเลย รู้แจ้งแทง
 ตลอดทั้งมนุษย์โลก เทวโลก มารโลก พรหมโลกตลอดหมื่นโลกธาตุแสนโกฏิจักรวาทันที ทุกมิติทุกมิติภูมิ
 ทุกมิติจักรวาทันทีทุกมิติแก้ววิเศษทุกมิติพิเศษชั้นอนวิเศษ ทุกมิติสารพัดนึก ทุกมิติสารพัดนึกชั้นอนสารพัดนึก
 ทุกมิติลึกลับซับซ้อนล่องหนหายตัวเนี่ยพระองค์ผู้รู้แจ้งแทงตลอด แล้วพระองค์ก็สรุปลงมาเลยศัพท์ อัมมา
 อนัตตา ศัพท์ อัมมา อนัตตาต้องวางหมดทั้งที่เป็นธรรมทั้งที่เป็นอธรรมต้องว่าอย่างนี้ เนี่ยจึงเป็นความรู้
 สูงสุดของพระพุทธเจ้าว่าเมื่อเราวางธรรมแล้วเราก็จะนึกถึงพระพุทธเจ้าเมื่อพระองค์เป็นผู้ตรัสรู้แจ้งแทง
 ตลอดหมด ถ้าพระองค์ไม่ได้แสดงไว้เนี่ยอาตมาไม่ได้ไปตามรู้ไม่ได้ไปตามเห็นมาก็ไม่สามารถที่จะมาบอก
 โยมได้ต้องว่าอย่างนี้เดี๋ยวมันก็จะหลงลืมไปหรือเดี๋ยวมันก็จะ เขาเรียกสลัฟตตปรามาส นั่นแหละเดี๋ยวก็
 ปฏิบัติบ้างไม่ปฏิบัติบ้างเพราะอะไรเพราะไม่แน่ใจว่าจะมีผลอย่างไรเป็นมรรคอย่างไร เป็นผลอย่างไร เป็น
 โสคาช สกิทาคาอย่างไร เป็นอนาคามี อรหันต์เป็นอย่างไรเนี่ย สลัฟตตปรามาสจะดูเปล่าเพราะไม่แน่ใจ
 เมื่อเราดูเราเข้าใจแล้วเราก็ปลดปล่อยโล่งใจเลยทุ่มเทให้กับความว่างเลยตามพระพุทธโฆษาทเลยที่
 พระองค์ช่วยสรุปเอาไว้ง่าย ๆ สั้น ๆ ศัพท์ อัมมา อนัตตา ศัพท์ อัมมา อนัตตา แล้วเราก็จะได้ไม่เป็นกังวล
 กับตัวเองไม่เป็นกังวลกับคนอื่น ไม่เป็นกังวลกับสรรพสิ่ง เพราะกังวลนั่นแหละเป็นตัวทุกข์ กังวลนั่นแหละก็
 คือความห่วงใยความอาลัยอาวรณ์นั่นแหละจึงเรียกว่ากังวล กังวลในรูป ในเสียง ในกลิ่น รส สัมผัสกังวล
 หมดพวกเนี่ย กังวลในสรรพสิ่งทั้งหลายทั้งปวงทั้งโลกทั้งมนุษย์โลก เทวโลก มารโลก พรหมโลกเนี่ยกังวลอยู่
 เนี่ยเพราะอะไรเพราะคติของตัวเองไม่แน่นอนเพราะอะไรจึงไม่แน่นอนเพราะจิตของตัวเองมันไม่ตั้งมั่นจิต
 ของตัวเองมันอนิจจังอยู่ตลอด อนิจจังว่าตั้งตรงนี้มันดีแล้วก็ไปตั้งที่อื่นต่อไปเนี่ยตั้งที่อื่นต่อไปเนี่ยอนัตตา
 ว่าง ว่าง ว่างทุกโลกเลยต้องว่าอย่างนี้ทุกมิติทุกมิติภูมิทุกมิติจักรวาทันที อย่างพระพุทธเจ้าตั้งมั่นเลย
 เป็นทานแล้วก็นั่นคงในทานในสิ่งที่ให้ความรู้เป็นทานทำยสุดยังมายกย่องอีก สัพพทานํ ธมฺมทานํ ชินาติ
 การให้ธรรมเป็นทานชนะการให้ทั้งปวงเนี่ยถือว่าเป็นการให้ทานสูงสุดให้ปัญญาการตรัสรู้หรือให้เข้าใจใน
 มรรคผลที่แท้จริง ให้แล้วก็ว่างไปเลยทุกคนเข้าใจความว่างปฏิบัติแล้วก็รู้ในความว่างให้รู้ว่างไปเลยให้
 ความรู้ที่ตนรู้นั่นแหละให้ว่างให้ดับไปเลยนั่นแหละจึงจะเข้าถึงอย่างแท้จริงจะได้ไม่เวียนว่ายตายเกิดมาใน
 โลกนี้โลกไหนก็ตามโลกมนุษย์โลกแห่งความอนิจจังเนี่ย โลกอนิจจังเนี่ย ที่พระพุทธเจ้ายังสรุปไว้ดีกว่า
 นานาจิตตัง จิตไม่เสมอกันหรือจิตไม่เที่ยงนั่นแหละ เมื่อจิตไม่เที่ยงจะไปตั้งตรงไหนมันก็เป็นทุกข์เพราะ
 มันก็ไม่เที่ยง จะไปจ่อจับที่ไหนมันก็ไม่เที่ยงทั้งนั้นนะ จะเป็นรูปฌานอรูปรูปร่างก็ไม่เที่ยงถือว่าย่างต้องใช้รูป
 เป็นอารมณ์ใช้รูปเป็นอารมณ์เนี่ยไม่เที่ยงทั้งหมดเลยทั้งรูปทั้งอรูป จะเป็นรูปฌานรูปฌานในอดีต รูปใน
 ปัจจุบัน รูปในอนาคตเหมือนกันหมดเนี่ยที่พระองค์สรุปไว้เนี่ยน่าอัศจรรย์ใจจริงๆเนี่ยพระองค์เป็นศัพท์ปัญญา
 รู้ทุกอย่างจริง เมื่อเราตามรู้ตามรอยที่พระองค์แสดงเอาไว้ได้เนี่ยก็ถือว่าเราเข้าใจ เมื่อเราเข้าใจในความรู้ใน
 จิตเจตนาที่พระองค์สร้างบารมี อุปบารมี ปรมัตถบารมีเนี่ยเพื่อขนถ่ายสัตว์ให้พ้นจากทุกข์เป็นอย่างนี้ แล้ว
 เราก็จะมีความมั่นใจในตัวเองมีความภูมิใจในตัวเองที่เราได้รู้ได้เห็นได้ประพฤติปฏิบัติหรือได้เข้าถึงความ
 ว่าง แล้วเราก็ไม่มีทุกข์เนี่ยเป็นสิ่งอัศจรรย์ ก่อนนี้เราเคยทุกข์เคยกังวลเรื่องเกิดแก่เจ็บตายเรื่องนั้นเรื่องนี้ ที่
 นี้มันจะตายก็ทิ้ง ภูไม่ห่วงแล้วต้องว่าอย่างนี้ นั่นแหละทั้งหมดทุกข์แม้ตัวเองหมดทุกข์คนอื่นแล้วก็หมดทุกข์

ตัวของเขาเรียกว่าบริสุทธิ์ภายในบริสุทธิ์ภายนอกเป็นวิสุทธิ ทานที่สั่งสมมาก็เป็นทานวิสุทธิหมด ศีลก็เป็นวิสุทธิศีลหมด เนกขัมมะวิสุทธิสิ่งที่เราปฏิบัติ ปัญญาที่วิสุทธิสูงสุดเลยว่างรู้เหตุผลแล้วก็ว่างใน เหตุผลอีก วิริยะเพียร เพียรเพื่อศึกษาเล่าเพียรเพื่อปฏิบัติก็ว่างหมดก็เป็นวิริยะวิสุทธิ ขันติอดกลั้นอดทนจน บริสุทธิ์จนว่างได้เนี่ยก็เป็นขันติวิสุทธิ สัจจะมีความจริงใจในการประพฤติปฏิบัติตามเหตุผลตามความ เข้าใจแล้วจนประจักษ์แจ้งใจในความจริงแล้ว สัจจะนั่นก็เป็นสัจจะวิสุทธิ อธิษฐานปรารถนาที่จะทำความ ดีเพื่อความว่างความบริสุทธิ์เนี่ย อันเนี่ยคำว่าอธิษฐานก็คือความปรารถนาต้องการ ที่เรารู้ว่าสิ่งที่สูงสุดคือ พระนิพพานเราจะต้องพยายามทำตามที่เราอธิษฐานหรือที่เราปรารถนาหรือที่เราต้องการไว้ให้ได้ เมื่อเรา ทำตามแล้วเราทำตามปรารถนาได้แล้วเนี่ยอธิษฐานเนี่ยจึงเป็นอธิษฐานวิสุทธิ เมตตารักใคร่ในทางบริสุทธิ์ นะ รักนิพพานที่นี้เหมือนกับพระองค์แสดงไว้อุปมาอุปไมยสติกกรรมฐานมีนิพพานเป็นอารมณ์นี่ถึงมีความว่าง เป็นอารมณ์ในอนุสติ๑๐ เพราะฉะนั้นเรารู้แล้วก็ว่างไปเลยเราเข้าถึงหมดเลย อุเบกขาว่างเฉยพระองค์ยัง กำชับเข้าไปอีกอุเบกขาว่างเฉยเนี่ยแต่เมื่อบริสุทธิ์แล้วก็ว่างเฉยด้วยความบริสุทธิ์ของเราไม่เกี่ยวเนื่องกับ ใครๆทั้งภายในภายนอกนั้นจะจึงจะเป็นอุเบกขาวิสุทธิ เนี่ยเป็นความอัศจรรย์ที่ในความรู้ของพระพุทธเจ้ามี นัยยะเป็นร้อยนัยพันนัยกล่าวไม่จบไม่สิ้นที่พระพุทธเจ้าว่า ถึงจะกล่าวตลอดก็ปิดตลอดก็ลก็ไม่จบไม่สิ้น แต่ว่าสาวกผู้มีปัญญาที่เพียงลมใต้คู้ปีกนกเท่านั้นกระพือก็ไปที่ๆเหมือนเจ้านี้ถึงที่รู้ที่หนึ่งได้เข้าใจที่ หนึ่งเนี่ย พระสาวกจะพรรณาปัญญาตรัสรู้พระพุทธเจ้าเนี่ยกว้างขวางเนี่ยกับปกัลป์หมดเปล่าไปเนี่ยเพราะ พระคุณความรู้ของพระพุทธเจ้าที่เป็นสัพพัญญูรู้ทุกอย่างอนาวจรญาณรู้ได้ไม่มีขีดจำกัด สมันตจักขุญาณรู้ รอบครอบละเอียดถี่ถ้วน มังสัจจักขุญาณเห็นได้แม้ตาเนื้อเห็นทะลุไปรุ่งปัญญาจักขุญาณก็ปัญญาเหมือน ตานั้นนะทั้งภายในภายนอกถึงอดีตปัจจุบันอนาคตเนี่ยเขาเรียกปัญญาจักขุญาณรู้ได้ทั้งอดีตปัจจุบัน อนาคตจึงเรียกว่าปัญญาจักขุญาณ สมันตจักขุญาณเนี่ยรู้รอบครอบละเอียดถี่ถ้วนเนี่ย พระพุทธจักขุญาณ ความรู้พระพุทธเจ้าก็คือรู้เห็นประจักษ์แจ้งทุกอย่างเลยจึงเรียกว่าพระพุทธจักขุญาณรู้ในสรรพสิ่งที่พระองค์ ประสงค์จะรู้เนี่ยเพราะฉะนั้นไม่ใช่ของเหลือวิสัยเราทำใจให้ว่างอย่างเดียวพอแล้วไม่ต้องวิตกวิจารณ์ไม่ ให้สังขารปรุงแต่งได้ก็ถือว่าเออ! เรามีส่วนหนึ่งแล้วพันทุกก็ได้ในปัจจุบันพอจิตนุ่มไปว่างไปสู่พระนิพพานได้ แล้วเราก็จะได้ไม่เป็นทุกข์ไม่เป็นกังวลไม่เกิดเสียที่ที่เกิดมาพบพระพุทธศาสนาแม้ไม่ได้มาพบพระพุทธเจ้า ยังได้มาพบพระธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้าพอดีมาเจออาตมาเข้าอาตมาเข้ามาเทศน์มาสอนก็ถือว่าเป็นบุญ ของโยมเป็นบุญของโยม ถ้าโยมมีใจศรัทธาเชื่อมั่นเห็นทุกขวิภเวศเกิดความเบื่อหน่ายในทุกขวิภเวศไม่ ต้องการการเวียนว่ายตายเกิดเนี่ยโยมก็ต้องปฏิบัติให้ว่างทำจิตให้ว่าง อันเนี่ยจึงจะเป็นความปรารถนา สูงสุดของพวกโยม โยมต้องรักความว่างเพื่อพระนิพพานให้ได้ แล้วก็จึงจะเออ! เนี่ยรักเป็นแล้ว ใ้อที่รักอะไร ผ่านมาเนี่ยรักไม่เป็นเลย(หัวเราะ)ต้องว่าอย่างนี้ รักแล้วผิดหวังทั้งหมดต้องว่าอย่างนี้ เมื่อเรารักแล้วผิดหวัง แล้วเราจะไปรักให้ไงทำไม(หัวเราะ)นั่นนะตามเพลงเขาร้องอะไรนั่นนะเนี่ยอาตมาเคยผ่านแต่อาตมาจำเนื้อ ร้องไม่ได้หรอก ก็ได้มานิดๆหน่อยๆก็ได้พอเอามาเป็นตัวอย่างเท่านั้นเอง แต่ก็เข้าใจไม่ได้ไม่เข้าใจ เพราะฉะนั้นนั่นนะเป็นการเตือนเอาไว้ต้องรักความว่างนี้แหละมันจึงจะถูกต้องจึงจะเป็นผู้รักเป็นถ้าเรารัก ความว่างเกิดขึ้นได้ในใจเรา ว่างทุกสิ่งทุกอย่างได้แล้วเราไม่อกหักแน่นอนเราไม่เสียใจแน่นอนเราพร้อมที่ จะไปนิพพานต้องว่าอย่างนี้ มีคุณมีประโยชน์มากมายกายากองเลยเนี่ย ถึงอาตมาจะพูดแนวไหนหยิบอะไร

ขึ้นมาก็เป็นศีลเป็นธรรมเนี่ยเพราะอะไร? เพราะพระพุทธเจ้าแสดงไว้หมดเลยไม่พ้นข้ายพระพุทธ
 ญาณที่พระองค์แผ่แผ่ข้ายก็คือแผ่ข้ายพระญาณคำว่าแผ่ข้ายพระญาณก็คือแผ่ความรู้ครอบคลุมไป
 ทั้งหมดเลยพูดที่ไหนจับที่ไหนไม่พ้นพระพุทธโฆษาที่ต้องว่าอย่างนี้พระองค์แสดงไว้หมดจดสิ้นเชิงเนี่ยทั้ง
 อดีตปัจจุบันอนาคตทั้งมนุษย์ สวรรค์ พรหมเทพเทวา นิพพานพระองค์แสดงถึงนิพพานเลยทั้งนรกปรต
 อสุรกายสัตว์เดรัจฉานอะไรเนี่ยแสดงกรรมเวรวิบากกรรมเวรที่โยมมีอุปาทานในความรักความใคร่ความ
 โลกความโกรธความหลงรักราคะโทสะโมหะมานะทิฏฐิวิชชาเนี่ยไอ้ที่โยมรักๆนะเลยกลายเป็นวิชชาไป
 เลยเพราะโยมรักด้วยความไม่รู้จริง ไม่เข้าใจในความรักจึงอกหัก มีความเศร้าหมองใจเป็นทุกข์เดือดร้อน
 ยืน เดิน นั่งนอนไม่เป็นสุขเนี่ยเห็นมัยเนี่ย ถ้าวรรักของโยมนะรักวิชชานะ รักอย่างงูปลาๆหรือไม่รู้เรื่อง
 เลยแล้วก็โยมก็คิดว่ากูเฉลียวฉลาดแต่ว่ามาเทียบกับพระพุทธเจ้าแล้วไกลกันหลายโยชน์เลยต้องว่าอย่างนี้
 ไกลกันหลายร้อยหลายโยชน์นี้ไกลเมตรต้องว่าอย่างนี้ เหมือนกับอาดมามาเตือนความจำพวกโยมให้ระลึก
 ถึงไม่ใช่เฉพาะเรื่องปัจจุบันนั้นะย้อนหลังไปโน้นทุกภพทุกชาติเลยพระองค์อกหักแล้วอกหักอีกเนี่ยเป็นทุกข์
 แล้วเป็นทุกข์อีกแล้วก็ไม่เซ็ดไม่หราบ เซ็ดก็เซ็ดหราบก็หราบแต่ก็ไม่รู้จักทางออกไม่มีทางปฏิบัติเราก็จะทำ
 ยังย่ำหาทางออกไม่ได้ ทีนี้เราก็ต้องมาทำความเข้าใจนี้แหละจึงจะถูกต้อง ถ้าไปทำอย่างอื่นไม่ถูกต้องแน่นอน
 เพราะฉะนั้นเรารู้เราเข้าใจแล้วจะได้ไม่ปล่อยเวลาไปให้เสียเปล่า เมื่อเราทำความเข้าใจกับความว่างแล้วว่า
 มีคุณมีอนิสงส์มากมายเพียงใด มากกว่าแก้วแหวนเงินทองของมีค่ามากกว่าสมบัติพระเจ้าจักรพรรดิที่
 พระองค์ทิ้งแล้วนั้นนะวันที่พระองค์ออกมหาภิเนษกรมณนะแล้วเรามีอะไรสมบัติอะไรที่เราจะไม่ทิ้งบ้างลอง
 ถามจิตถามตัวเราเองว่ามีอะไรบ้างที่เราจะไม่ทิ้ง(หัวเราะ)พระองค์ยังทิ้งเลยทิ้งครอบครัวมาก่อนแล้ว
 มาเจอพระยามารมาบอกว่าให้กลับไปเอาสมบัติพระเจ้าจักรพรรดิพระองค์ยังไม่เอาเลย ทำไมพระองค์จึง
 ไม่เอา ก็เพราะพระองค์ทราบซึ่งรู้เข้าใจในเหตุผลของความแก่ความเจ็บความตายมาแล้วยังให้พระองค์ไป
 อยู่กับความแก่ความเจ็บความตายเหมือนกับให้พระองค์ไปอยู่ในป่าช้าหรือให้ไปอยู่กับโรคภัยไข้เจ็บนั้น
 แหละให้ไปอยู่กับทุกข์แล้วพระองค์จะไปเอาได้ยังยัยพระองค์ยังปรารถนาเห็นดีเห็นชอบไปเชื่อมารได้ยังยัย
 ต้องถามอย่างนี้ไถ้มารนี้แหละล้างผลาญคุณงามความดีแล้วยังทำให้เสียผู้เสียคนมานับภพนับชาติไม่ถ้วน
 แล้วต้องว่าอย่างนี้จะทำทานมันก็ห้ามลูกไม่มีกินอะไรต่อมิอะไรมันบ่น(หัวเราะ)เนี่ย ต้องหัวเราะพวกโยม
 มันห้ามมันหวงเพราะอะไรมันหวงตัวเองกลัวไม่มีกินไม่มีใช้เนี่ยพวกมารทั้งนั้นเลย จะเป็นมารตัวจริงมารค
 อหอยอะไรมารทั้งนั้น ลูกมารเทวบุตรมารเทวดามารทั้งนั้นเนี่ยมันร้องอยากกินนั่นกินนี่แม้เข้าปากแล้วยัง
 ต้องคายมาให้มันอีกเนี่ยเขาเรียกเทวบุตรมารเทวดามารเอาปัจจุบันเนี่ยต้องเห็นๆกันชัดๆแบบเนี่ย ไม่งั้น
 โยมก็จะไปคาดเดาว่าเป็นของไกลตัวไปพ้นตัวไปมองไม่เห็นรู้ไม่ได้ เนี่ยพระองค์แสดงไว้มีนัยยะมากมาย
 เลยสำหรับผู้รู้ก็จะหยิบขึ้นมาอธิบายได้เนี่ยแล้วเราก็จะรู้ความจริงว่าเราเนี่ยดักดานโง่เขลากับความทุกข์
 จมอยู่กับทุกข์เหมือนกับจมอยู่ในมูตรในคูในขี้ในของสกปรกนั้นนะ จะขึ้นจากหลุมก็ขึ้นไม่ได้ไม่มีใครช่วย
 เลย(หัวเราะ)เหมือนพระองค์มาชี้บอกแจ้งต้องเน้นต้องเกาะอย่างนั้นอย่างนี้ต้องทำต้องพยายามมีความ
 อดทนมีความเข้มแข็งขึ้นมาเนี่ยต้องมีความจริงใจที่จะขึ้นจากหลุมด้วยจากบ่อจากหลุมที่เป็นทุกข์เนี่ยตก
 มานานอยู่ในสังคมนาเหม็นมาเยอะต้องว่าอย่างนี้ ทีนี้เราก็จะต้องไม่เอาแล้วสังคมนาแบบนี้กูไม่เอาแล้วรู้
 ทุกข์รู้โทษเกิดความเบื่อหน่ายในทุกข์ในโทษเหล่านั้นสังคมนาแห่งความทุกข์บาดจิตบาดใจทำให้มีแต่ความ

หลงลืมจมอยู่กับอวิชชาความไม่หลงรู้จริงต้องว่าอย่างนี้ เมื่อเรารู้เราเข้าใจแล้วเราก็จะรู้สึกที่เรา
เนี่ยโง่งงเต่าต๋นมานานแล้วเป็นอนเนกชาติแล้วโชคดีไปนะเนี่ยมาเจอพระพุทธศาสนายังมีอยู่ ไม่งั้นไม่รู้จะ
ตกดานไปถึงขนาดไหนอีกแล้วก็ยังคิดว่าตัวเองเก่งตัวเองแน่อยู่เนี่ย แต่ท้ายสุดตัวเองโง่ความเก่งความแน่
เพราะมันไม่ใช่ของจริงเลยต้องว่าอย่างนี้ ความเก่งความไม่เก่งหรือความดีความไม่ดี พระองค์สอนให้ละ
บุญละบาปหมดเลยทั้งดีทั้งชั่วหมดวางให้หมด เนี่ยโยมต้องรู้ความจริงข้อนี้ เนี่ยไปจมหมกมุ่นครุ่นคิดที่
อาตมาบอกแล้วเนี่ยว่าวันนี้ตั้งของหรือหว่าเนี่ยออกหักเพราะรักไม่เป็น(หัวเราะ)เนี่ยเพราะมันรักทุกซั๊ก
อนิจจังไม่เที่ยงรักทุกซั๊ก รักความเป็นอนัตตานิยามะ จะไปรักซั๊กอย่างที่อาตมาเคยแต่งเป็นคำกลอนไว้ มีอะไร
สักอย่างก็กว้างจาก จะต้องพลัดพรากจากไปอยู่ในศีล ต้องเลิกละทุกอย่างเป็นอาจिन ทุกอย่างสิ้นหมดไป
ว่าง ต้องว่าเพื่อพระนิพพานอย่างเดียว(หัวเราะ)ไม่งั้นเนี่ยไม่รอดหรอก เพราะฉะนั้นโยมไปจมอยู่กับความ
รักความกรุณาบ้าง มุทิตาบ้าง ต้องข่มใจให้เป็นอุเบกขาบ้างเนี่ยใจมันขึ้นมันลงอยู่ตลอดเวลาที่พระพุทธเจ้า
ว่า นานาจิตตัง ความไม่เที่ยงของจิต เดี่ยวก็นึกถึงอารมณ์รักอารมณ์ใคร่ เดี่ยวก็ระลึกถึงความโกรธความ
เคียดแค้นพยาบาทเนี่ยตลอดเวลาเลยยืน เดิน นั่ง นอนก็เป็นทุกข์จมอยู่ในทุกข์กับสิ่งเหล่านี้เนี่ยกระดิกกระ
เดี้ยไปไหนไม่ได้เลย อารมณ์ขุ่นมัวเครียดก็คือเคียดแค้นชิงชัง(หัวเราะ)เนี่ยเราต้องพิจารณาสิ่งที่ใกล้ตัวคือ
พิจารณาอารมณ์ที่คลั่งค้างอยู่ในจิตเราเนี่ย พิจารณาถึงความทุกข์ความอยากที่เคยลำบากมาตั้งแต่เล็กแต่
น้อยจนกระทั่งโตปูนี่แล้วเรายังไปจมอยู่ในทุกข์อีกมันช่างตกดานอีกก็ภพก็ชาติเนี่ยถ้าเราทำจิตให้ว่าง
ได้แก่ก็ไม่มีเจ็บก็ไม่มีตายก็ไม่มีในความว่างนะต้องทำให้ได้ โอิชีวิตที่เราเป็นทุกข์เหล่านี้ที่ได้รับกรรมเป็น
ทุกข์อยู่เนี่ยถือว่าเราได้ใช้เวรใช้กรรมแล้วคิดแค่นี้พอแล้วตัดทิ้งไม่ต้องไปพยาบาลทาสาคัดแค้นใครว่าเอา! เนี่ย
เราเป็นทุกข์เพราะสิ่งเหล่านี้เพราะเราโง่เขลาหรือถูกบังคับเนี่ยแสดงว่าเราต้องมีกรรมมีเวรมีวิบาก
กรรมวิบากเวรจึงต้องถูกเขาบังคับข่มขืนใจ ทำให้มีจิตใจของเราไม่ปกติเนี่ย แต่เราเนี่ยต้องทำความเข้าใจ
ต่อไปไม่คิดเคียดแค้นชิงชัง การเวียนว่ายตายเกิดเคยทำความดีไว้บ้างความไม่ดีไว้บ้างจึงมีสุขบ้างทุกข์
บ้างเป็นธรรมดาแต่อย่างน้อยเราก็ยังมีบุญมีวาสนามาได้ยินได้ฟังแล้ว ปลอดภัยตัวเองล้างใจตัวเองให้ว่าง
ให้ได้ สังขารมันก็เนาเปื่อยยุพังไป พระองค์อุปมาเหมือนหม้อที่ช่างเขานั่นขึ้นมามันแข็งแรงบ้างไม่แข็งแรง
บ้างเผาดีบ้างเผาไม่ดีบ้างความแข็งแรงกับความทนทานหรือยังประมาทวางได้ไม่ดีล้มพัดหรือเลื่อนตกเนี่ย
แตกง่าย คำว่าหม้อหมายถึงหม้อดินที่สมัยครั้งพุทธกาลเนี่ยที่เขาปั้นหม้อดินบาตรดินอะไรพวกเนี่ย
พระองค์ระวังรักษาบาตรอย่างเคร่งครัดเลยเนี่ยมีบาตรในมือห้ามเปิดกลอนประตูต้องประคองถือบาตร
สองมือเดียวมือไปหิ้วไปแกว่งเดียวโดนไปกระทบอะไรเดียวบาตรแตก เดี่ยวไม่มีไปบิณฑบาตรฉันเนี่ย ข้อ
ห้ามพระองค์วางบนที่พับบนลุ่มบนชานห้ามแขวนได้ด้วยอะไรข้อห้ามเยอะแยะเลยในการรักษาบาตร
บาตรนั้นก็บาตรเบื่องต้นนั่นแหละ การที่เราจะมีชีวิตอยู่หรือในการที่เราจะประพฤติปฏิบัติเนี่ยเป็นการที่
ให้เราสัมผัสปัญญาระมัดระวังตัว ระวังบาตรก็เหมือนกับดุจชีวิตของมัน ถ้าเราไม่มีบาตรเราจะมีเครื่องมือ
ในการเลี้ยงชีวิต เราก็เหมือนกันเนอะจิตของเราเนี่ยก็เหมือนกับบาตรมันแตกหักงายดวงใจที่เปราะบางเนี่ย
ทำให้เกิดโทษทุกข์ภัยอันตรายได้เราต้องประคับประคองด้วยสองมือสองเท้าแล้วก็ด้วยใจอันมันคงพอเดิน
ไปต้องระมัดระวังอย่าให้บาตรคือใจเราอย่าไปกระทบกระแทกอุปมนั้นเสียงนี้กลิ่นนั้นรสนี้ไฉนรู้พระ
ธรรมารมณ์เหมือนกันเลยบาตรในบาตรนอกเนี่ยบาตรเหมือนดวงใจของเราเหมือนกับดวงใจของพระ

สมัยก่อนโบราณต้องรักษาเท่าชีวิตเลย ถ้าบาตรแตกนี่โอกาสที่จะได้บาตรใหม่เป็นของยาก ถ้าอยู่ในป่าในเขาห่างไกลจากบ้านไม่มีพาหนะบิณฑบาตรเนี่ย เราก็เหมือนกับเราพ้นสภาพจากการเป็นสมณะที่ดีแล้วไม่มีสัมปชัญญะรู้จิตรู้สติไม่มีการระลึกระวังมีความประมาทเนี่ยชีวิตจะต้องแตกดับไปเหมือนกับบาตรที่แตกไปแล้ว เราก็เหมือนกันต้องประคองจิตของเราให้เหมือนบาตรแล้วก็คือก้าว คำว่าบาตรก็คือก้าวไปตีนก้าวไปบาตรหรือตีนนั้นจะก้าวไปด้วยความ ระมัดระวังด้วยสัมปชัญญะรู้จิตรู้สติจะเดินมันมีกิ่งไม้ก้อนหินเป็นหลุมเป็นบ่อบ้างหรือเปล่านั้นไม่ใช่เดินง่าย ๆ นะพระองค์ให้มีสายตาอันทอดเดินหรือช่วงแอกคือศอกประมาณสองศอกช่วงแอกเพราะฉะนั้นก็เหมือนกันเนี่ย ที่พระองค์แสดงไว้เนี่ยเป็นนิยามานิกธรรมนำสัตว์ให้พ้นจากทุกข์ทำพระณรวังความสิ้นทุกข์ต้องปฏิบัติตามนี้พระองค์จึงห้ามไว้เป็นเข็มงวดกวดขันมีนัยยะอันวิจิตรพิศดารมากมายเนี่ยเมื่อเรารู้เราเข้าใจแล้วโอ้! พระองค์ปฏิบัติให้จิตว่างแล้วเราจิตรู้สติอยู่ตลอด ใช้สัมปชัญญะรู้ สัมปชัญญะแปลว่ารู้ แต่แทนที่จะไปรู้อะไรอื่นพระองค์สอนให้รู้จิตรู้สติ ใจที่สตรึงไปนั้นไปนี้ ระลึกรูป เสียง กลิ่น รส โณงูฐัพพะ ธรรมารมณีนี้อันเนี่ยตัวสเปกพาดวงจิตดวงใจไปหาทุกข์หาโทษไปเวียนว่ายตายเกิดนับภพนับโทษไม่ถ้วนเป็นอนเนกชาติเป็นอสงไขยชาตินับไม่ได้เลยเนี่ยก็เพราะสติตัวเนี่ย เพราะฉะนั้นเนี่ยที่ครูบาอาจารย์สอนให้อบรมสติก็คือถ้าเราอบรมมันทุกก็จะอยู่ในโอวาทได้มันก็ตีไป ถ้ามันไม่อยู่ในโอวาทละก็ระวังไว้ให้ดี ที่นี้ต้องบอกว่าถ้ามันไม่อยู่ในพระพุทโธวาทนี้ต้องระวังไว้ให้ดี(หัวเราะ)เดี่ยวใจแตกต้องว่าอย่างนี้ เหมือนกับเขาว่าใจแตก! คนใจแตกฟุ้งซ่านเป็นบ้าเป็นหลังเนี่ยพวกเนี่ยใจแตกเหมือนทำบาตรแตกใจแตกมีคุณค่าอุปมาอุปมัย ถ้าเราเข้าใจแล้วเราจะเห็นปัญญาญาณพระปริชาญาณวิสุทธิญาณของพระพุทธเจ้าต้องว่าอย่างนี้พระองค์ละเอียดถี่ถ้วน สอนให้เราระมัดระวัง เหมือนกับว่าระวังกายระวังวาจาระวังจิตไม่ให้เป็นมิจฉาปฏิญญินเห็นแต่ผิดครองธรรมที่ชอบเนี่ย คำนี้คำเดียวก็คลุมหมดเลยต้องว่าอย่างนี้ ผิดศีลใหม่ ผิดธรรมใหม่ โอ้! ธรรมของพระพุทธเจ้าเนี่ยมีมากเท่าไหน ๔๔๐๐๐พระธรรมขันธโยมจะทำยังงัย ทำยังงัยจึงจะปฏิบัติได้ครบถ้วน ถ้าเราต้องทำใจว่างอย่างเดียวเนี่ยมันจะอยู่หมดเลยครบถ้วนหมด ไม่งั้นแยศึกษาจนตายก็มี ขนาดพระในครั้งพระพุทธกาลยังเปื้อนขณะเหยียดแขนเหยียดเท้าก็เป็นอาบัติบวชด้วยด้วยจิตศรัทธาบวชด้วยใจศรัทธาเนี่ยพอมารู้พระธรรมวินัยเข้าเจอไปหาอาจารย์ท่านก็แสดงพระวินัยไปหาอุปัชฌาย์ท่านก็แสดงพระอภิธรรมเนี่ยบอกเพียงแค่ว่าเหยียดมือเหยียดเท้าก็มีโทษแล้วท่านก็เปื้อนหายอยากสึกไปหาพระองค์ พระองค์รู้วาระจิตก็บอกนะ เธอรักษาอย่างเดียวได้ใหม่คือรักษาจิตของเธอนั้นแหละ รักษาจิตของเธอก็คือตามปกตินี้จิตยังไม่มีพระธรรมไม่มีวินัย ที่นี้เราก็รักษาให้เป็นปกติก็คือรักษาจิตของเราให้ว่าง เหมือนกับเรายังไม่เคยรู้ยังไม่เคยรู้เรื่องธรรมเรื่องวินัยเนี่ยคือทำจิตให้ว่างคือรักษาจิตของตัวเองให้ได้รักษาสิ่งเดียวให้มันว่างได้๔๔๐๐๐พระธรรมขันธก็อยู่ครบถ้วนหมดเนี่ยพระองค์มีอุปมาอุปมัยเนี่ยแนะนำแต่ใครไม่รู้ พระองค์เพียงพูดสั้นๆว่าเธอรักษาจิตอย่างเดียวได้ใหม่ ถ้าตักกระไดพลอยโจรถ้าคนไม่มีปัญญาที่รับผม(หัวเราะ)ถ้าไปทำพลาดก็ถือว่าไปโกหกพระพุทธเจ้าก็ตกรอกแน่เลยเนี่ยต้องรักษาจิตเหมือนกับเราก่อนที่เราจะบวชเราไม่รู้พระธรรมวินัยเนี่ยพระองค์ก็บอกให้รักษาจิตเดิมของเธอที่ยังไม่รู้ธรรมไม่รู้วินัยเนี่ยทำใจให้ว่างให้หมดว่างจากธรรมว่างจากวินัยแล้วก็ว่างจากความที่เธอปรารถนาจะพ้นจากขราวาสเนี่ยให้ว่างจากชีวิตขราวาสทั้งหมดเลยที่เธอเข้ามาบวชเนี่ยให้ว่างทั้งภายนอกว่างทั้งภายในเนี่ยเหมือนกับว่างจากครอบครวัเนี่ยตัดใจแล้วทิ้งพอ

แม่พี่น้องบุตรภรรยาสามีอะไร แล้วก็ว่างจากภายในที่เอามาประสบใหม่มาประสบพระธรรมวินัยเนี่ยแล้วก็ให้ว่างทั้งนอกทั้งในให้ใจของเราว่างบริสุทธิ์เนี่ยรักษาความบริสุทธิ์ตรงนี้เอาไว้แค่นี้ก็ใช้ได้ บรรลุพระอรหันต์แล้ว(หัวเราะ)เห็นมัยพระพุทธเจ้าเนี่ยแสดงง่ายสั้นๆไม่ได้ยากเลยนะอุบายปัญญาพระองค์มากมายก่ายกองเนี่ยแล้วพวกเราเนี่ยจะจมอยู่ในทุกข์กันยังงัยเนี่ยฟังแล้วฟังอีกเหมือนกับคนหัวดีไม่ได้อีกเหมือนดีแต่ไม่รู้จะทำยังงัยเป็นกรรมเวรวิบากกรรมเวรมันบีบบังคับ(หัวเราะ)มากมายก่ายกองเลยเป็นหนี้เป็นสินเขาบ้างอะไรต่อมิอะไรเนี่ยฟังช้านแยะเลยต้องว่าอย่างนี้จะกระดิกกระเดี้ยไปไหนก็ไม่ได้เต็มไปด้วย กอทุกขทั้งนั้นเจอคนนั้นคนนี่ทั้งที่ไม่อยากพบอยากเจอเพราะอะไรก็เพราะเป็นหนี้เขาไว้(หัวเราะ)หรือเราไปทำผิดเขาบ้างอะไรต่อมิอะไรเนี่ยทุกข์โทษมากมายเลย เพราะฉะนั้นเมื่อเรารู้ทุกข์รู้โทษมากมายอย่างเนี่ย มีทางเดียวเท่านั้นนะคือเราต้องทำใจเหมือนที่พระพุทธเจ้าสอนพระให้รักษาใจของเราไว้คือให้รักษาใจของเราให้ว่างไว้ เนี่ยเอามาเป็นแนวทางการปฏิบัติของเราง่ายๆ แต่ก่อนนี้เราไม่เคยเป็นหนี้เราก็ต้องทำจิตของเราให้ว่างเหมือนกับเราไม่เคยเป็นหนี้ ไม่เคยมีสามีไม่เคยมีภรรยาไม่มีลูกเต้าเหล่าหลานไม่มีหน้าที่การงานอะไรเนี่ยทำจิตรักษาจิตชนิดนี้ไว้ให้ว่างแล้วเราก็จะได้เป็นสุขสงบสุขสันต์สุขแล้วเราก็ทำให้มันชิน คำว่าชินก็คือความชำนาญหรือดีทำความชำนาญให้เกิดในความว่างเข้าไป เยอะแยะมากมายทั่วโลกเนี่ยเป็นอย่างนี้ที่ใครไม่รู้จักพระพุทธศาสนา ไม่รู้จักพระคุณความดีพระพุทธเจ้าคือความรู้ของพระพุทธเจ้าแล้วไม่มีบุญได้ไปศึกษาไม่ประพฤติปฏิบัติ ยังไปหลงโทษโกรธเคืองกลั่นแกล้งรังแกทำร้ายพระพุทธศาสนาเนี่ยโทษหนัก พวกเนี่ยตายตกนรกหมดไม่เหลือ พระองค์เป็นผู้บริสุทธิ์พระองค์เป็นผู้บริสุทธิ์แล้วก็อาศัยความมหากุณาคิณมาแนะนำมาสั่งสอนพวกเราเนี่ยสร้างบารมีมาด้วยความเหนื่อยยากสละทรัพย์สินสมบัติบุตรภรรยาที่รักแม้ชีวิตตัวเองก็ไม่คำนึงถึง เนี่ยพระองค์สร้างบารมีมาด้วยความทุกข์ยากลำบากเพราะฉะนั้นเราเนี่ยต้องตั้งใจเอาแนวทางเลย ของเราเนี่ยยังไม่เท่าครึ่งพระพุทธเจ้าเลยเนี่ย พระองค์สละได้แม้สมบัติพระเจ้าจักรพรรดิบุตรภรรยาอันเป็นที่รักทั้งหมดแล้วเรามีสมบัติอะไรหนักหนาไปยึดไปติดอะไรกันเนี่ยสอนตัวเองว่าตัวเองให้มากมายมันจะโง่ดักดานไปถึงไหนนะยีน เดี๋ยว นิ่ง นอนว่างเดี๋ยวนี้ไม่ให้ระลึกไปสะเปะสะปะ(หัวเราะ)และเดี๋ยวใจมันก็ตัวเองนั่นแหละ คำว่าใจตัวเองก็คือใจมันสงบ โยมเห็นมัยสัตว์ตัวเอง แมวตัวเองเขาจะเคล้าเคลียถึงจะดูจะว่าจะตีจะผลัดไส้มันก็เฉยไม่โกรธนั่นนะเราต้องทำใจของเราให้ตัวเองแบบนั้นนะใจเราสงบระงับอย่างนั้นนะเขาเรียกใจตัวเองแต่ในภาษาพระไตรปิฎกเขาเรียกจิตอ่อนควรแก่การงานแล้วโยมจะทำยังงัยจิตจึงจะอ่อนควรแก่การงาน โยมจะทำยังงัยจิตไม่อ่อนเลยมันแข็งกระด้างเปิกเลยใครแตะนิดแตะหน่อยไม่ได้เนี่ยแต่เนี่ยเราก็ทำตัวอย่างเหมือนพระอาจารย์ยกตัวอย่างดูแมวตัวเองสัตว์ตัวเอง ใครจะว่ายังงัยผลัดไส้ไล่ส่งกูเฉยว่างหมด ตาเหมือนตาใส หูหนวกทำเป็นหูหนวกเป็นใบ้ที่เขาทำตัวอย่างไว้เป็นลิงปิดหูปิดตาปิดจมูก นั่นแหละโยมก็ทำจิตทำใจของเรา ตาเราบอดชะบังไม่ดู เดี่ยวโยมจะถามพระอาจารย์ว่างยังงัยก็ลองควักตาออกดูซิ(หัวเราะ)ตัดหูทิ้ง ตัดลิ้นซะ ตัดแขนตัดขาซะแล้วมันก็จะได้อ่าง(หัวเราะ)อาตมาเนี่ยเอาเกลือจิ้มเกลือเลยนะ พระอาจารย์เนี่ยรู้ง่ายเข้าใจเร็ว ไม่มีตามองชะอย่างก็ว่างจากการเห็นแล้วเห็นมัย หูไม่ได้ยินก็ว่างจากการฟังแล้ว จมูกไม่มีดมกลิ่นก็ว่างไปจากกลิ่นแล้ว ลิ้นไม่มีรู้รสก็ว่างไปจากรสแล้ว กายสัมผัสสัมผัสจับไม่มีโดนตดทิ้งไปแล้วก็ว่างจากสัมผัสไปแล้วเห็นมัย เนี่ยไม่ใช่ยากเราอุปมาอุปมาหุใจตัวเองไว้มึงทำมือตีนตาบอดหูหนวกเป็นใบ้ ที่อาตมาสอนพวกนั้นอีกนัยยะหนึ่ง ที่นี้มาสอนให้พวกโยมต้องควัก

ลูกตาออกตาดูตืดลึนตืดจุมุกตืดขาตืดขาซะเพื่อจะได้ไม่ไปยุ่งกับเขา(หัวเราะ)ไม่ไปยุ่งกับรูป เสียง กลิ่น รส โผฏฐัพพะ ธรรมารมณณ์เนียทำเหมือนคนตาบอดหูหนวกเป็นใบ้ทำแขนขาพิกลพิการไปเนียต้องให้ มาเป็นอุบายเพื่อให้จิตของเราว่างจิตเราสงบเราก็จะไม่ไปมีวิตกวิจารณ์ไม่มีสังขารการปรุงการแต่งเมื่อเราทำ ได้แล้วเราก็เออ! จิตเป็นจิตแล้วตัวเราก็เป็นตัวเราเองแล้วตอนนี้ไม่ฟังชานไม่ไปไหนเนียใจก็เื่องใครจะว่า จะด่ายังงัยก็เฉย เพราะเรารู้ตัวเองว่าเราไม่เคยคิดล่วงเกินใครเลย ใครจะด่าใครว่าเนียแสดงว่าเป็นกรรม เก่าในอดีตแน่เลย เราเคยไปทำร้ายความสงบเขาไว้พอถึงคราวเราจะทำสงบบ้างโดนคนนั้นมาแกล้งโดน คนนี้มาแกล้งเราต้องยอมรับกรรมใช้กรรมแล้ว เราก็สงบของเราได้เพราะเราถือว่าเราไม่มีโทษเลยเนียต้อง ใช้อุบายแบบนี้ เมื่อเราใช้อุบายแบบนี้แล้วใจเราเื่องหรือยัง เราต้องให้ใจเื่องเป็นปกติเลยทั้งดีทั้งไม่ดีเลย ใครจะให้กินก็เฉยไมทนาสาธุขอบอกขอบใจเขาเหมือนแมวหมาที่มาเลียแข้งเลียขานั่นแหละแต่ถ้าไม่เอานี้ มาเข็ดแข็งเข็ดขาละก้อโยมระวังให้ดีนะมันจะไปคลุกขี้ดินขี้เลนมันมาเข็ดมันทำสะอาดมันเอาสิ่งสกปรกมา เลอะเรานะ(หัวเราะ)ระวังไ้พวกประจบประแจงพวกประจบทั้งหลายเนียหรือใครมาพูดดีทำดีเนียเรา ประจบประแจงอย่างนั้นระวังเขาจะเอาโทษเอาทุกขมาให้จะมาขอยืมเงินขอยืมมันขอใช้หนี้อะไรต่อมิอะไร พวกเนียต้องพิจารณาเอาสัตว์อาการของมันนั้นแหละมาสอนตัวเราเองแล้วเราจะเข้าใจว่าเออ! เราอยู่กับ ธรรมชาติเป็นธรรมชาติจริงๆเป็นแบบพระพุทธเจ้า เนียเหมือนอาตมาอยู่ป่าอยู่เขาอะไรเนียเห็นอะไรก็ พิจารณาทำความเข้าใจแล้วก็มาสังเกตดูมัน แล้วเราก็ไม่ไปยุ่งอะไรกับเขาสัตว์ดีไม่ดีไ้ตัวไหนเท่าก็เราก็ ไม่เข้าใกล้ก็เหมือนกับคนที่มันนิสัยไม่ดีที่ขี้โกรธขี้โมโหอะไรเนียใครแต่ใครต้องไม่ได้ตายกลายเป็นหมา ก็ ยังเป็นหมาอันธพาลอีกเท่าไม่รู้จักหยุดจะกัดจะกัดคนอื่น ถ้าเป็นคนนิสัยดีก็เป็นหมาดีแมวดีนั้นเนาะเป็น หมาบางตัวไปเที่ยวหาอยู่หากินแล้วก็มากระอ๊กมากลายมาเลี้ยงลูกแมวก็ยังมีอาตมาเคยเห็นอยู่ในป่า อาตมาเนียสังเกตหมานิสัยดีแมวนิสัยดีก็มี แมวหมาที่นิสัยไม่ดีก็มีขี้เลอะเปอะเปื้อนหมด(หัวเราะ)ทำ ความเดือดร้อนนุ่นวายให้เราอีกเนีย เพราะฉะนั้นก็เหมือนกันนั้นเนาะพิจารณาเห็นอะไรก็ให้เป็นธรรมะให้ หมดเนีย เขาเรียกผู้ใดเห็นธรรมผู้นั้นชื่อว่าเห็นเราเหมือนพระพุทธเจ้าตรัสไว้เลยเนียเพราะเราเห็นธรรมแล้ว เราก็เห็นพระพุทธเจ้าแล้วพระองค์ทรงพระมหากรุณาสอนเราถึงขนาดนี้เลยเนียยืน เดิน นั่ง นอนเนียเป็น พระมหากรุณาธิคุณสูงสุดเลยทำให้เราเนียรู้จักระมัดระวังจิตใจของเราไม่ให้ฟังชานรำคาญในการทำคุณ งามความดีให้อดกลั้นอดทนต่อคนชั่วคนร้ายที่จะมาทำร้ายความดีหรือทำความดีของเราให้เสียไปเนีย เพราะฉะนั้นเราก็จะสงบปากสงบคำไม่ต้องไปต่อล้อต่อเถียงอะไรทั้งหมดเลยมีปากเหมือนไม่มีปากตาดูหู ฟังใจคิดนึกแต่เราก็ไม่คิดจะไปตอบไปไ้อะไรเพื่อให้เกิดการใช้กรรมเวรวิบากกรรมเวรทำให้จิตของเราสงบ ให้มันผ่านไปไ้แต่ละวันแต่ละวันก็พอแล้วตายก็ทิ้งทำที่สุขของมันก็แคตาย ตายเมื่อไหร่มีงจะไปฟังไป เมามีงจะไปลับไปเตะไปช้อมอะไรกูไม่สนใจเนียต้องตัดทิ้งเลยตายทิ้งเลยต้องว่าอย่างนี้ แล้วจิตของเรา ก็สงบระงับได้ไปเรื่อยจิตเรามั่นคงกับความว่างเลย แม้ความตายก็ไม่สามารถมาทำลายความตั้งใจของเรา ได้ต้องว่าอย่างนี้ตั้งใจกับความว่างเนียเป็นอย่างนี้เมื่อมันเป็นอย่างนี้แล้วเราก็เข้าใจอย่างนี้แล้วเราจะไปมั่ว วุ่นวายอะไรกันนักกันหนาในทางโลกเราพอมีพอกินพอใช้ แล้วเราก็ไม่โลภไม่โกรธไม่หลงไม่ทำให้ผิดศีลผิด ธรรมไม่เอาวัดเอาเปรียบใครทั้งหมดเลยถึงแม้เราจะเอาวัดเอาเปรียบเขาได้เราก็ไม่ควรทำเพราะเขารู้ว่าเรา เอาเปรียบเขาก็หวาดระแวงเราแล้วก็เปเหตุให้เขาเป็นทุกข์ด้วย กลัวเนียกลัวว่าเขาจะจับได้บ้างอะไรต่อ

มีอะไร เล่ห์เหลี่ยมเพทุบายฟุ้งซ่านจิตไม่ตั้งมั่นไม่เป็นสมาธิเนี่ยไปเป็นปกติจิตให้โยมจำไว้ อาตมาสอนทุกคนให้ฉลาดอย่างซื่ออย่างตรงแม้เอาเปรียบเขาได้ก็ไม่เอา แล้วเราก็เป็นสุขทั้งปัจจุบันหรืออนาคตภายภาคหน้าเราจะไปเสวยสุขที่ยิ่งกว่าความสงบสุขอีกต้องว่าอย่างนี้เขาเรียกสันติสุขหรือนิพพานโน้น ไม่ต้องมาเวียนว่ายตายเกิดอีกไม่ต้องมาเกิดมาแก่มาเจ็บมาตายอีกบ้างนั่นแหละเป็นความปรารถนาดีที่พระองค์สร้างบารมี อุปบารมี ปรมัตถบารมีเพื่อชนถ่ายสัตว์ให้พ้นจากทุกข์ให้เข้าสู่พระนิพพานเนี่ยเป็นอย่างนี้ เพราะฉะนั้นเราทุกคนเนี่ยต้องมีความตั้งใจจริง ตั้งใจนั่นแหละเป็นสังขจะแล้วก็เป็นสมาธิด้วย สมาธิแปลว่าความตั้งใจมั่น ถ้าเราไม่มีความตั้งใจมั่นนี้โยมจะไปนั่งหลับหูหลับตาวางแผนทำนั่นทำนี่อีกต้องว่างอย่างเดียวเนี่ยก็ว่าง เดินก็ว่าง นั่งก็ว่าง นอนก็ว่างภาวนาว่างๆไว้พูดเข้าไปสู่ใจไล่ขยะอารมณ์มะเร็งอารมณ์ไม่ให้มันมาเกาะกินใจเรา นั่นแหละทำให้จิตเราเสียไป คำว่าจิตเราเสียก็คือเสียไปที่อารมณ์นั่นแหละ ทำให้กุศลกรรมดีๆชักหน่อยมาทำให้กุศลกรรมโมโหขึ้นมาอีกแล้วเนี่ยเราก็พยายามคิดพิจารณาดูจิตของเราแล้วเราก็จะเข้าใจตัวเองเมื่อเราเข้าใจตัวเองถึงเราจะเข้าใจคนอื่นที่ใครก็ปรารถนาความสุขความสงบสุขสันติสุข เพราะฉะนั้นเราก็ไม่ควรไปเอาเปรียบใคร ไม่ควรที่จะไปรังแกลั่นแกล้งใคร แล้วใจของเราก็จะสงบ ตายไปด้วยความเคยชินอย่างนี้ จิตก็จะโน้มไปสู่พระนิพพานเนี่ยเป็นอย่างนี้ เมื่อเราเป็นอย่างนี้เราก็จะภูมิใจตัวเองว่าเฮอ! เราทำได้ ไม่ใช่ของเหลือวิสัยไม่เสียสัจภาพจิตของเราก็เฮอ! แต่เราก็ต้องทำตามหน้าที่นะเพราะเรายังต้องกินต้องใช้ต้องมีภาระในการเลี้ยงตัวเลี้ยงครอบครัวเราต้องทำ แต่เราก็ไม่โลภเอาของใครมาฟรีๆเราก็ทำสัมมาอาชีพของเราไปเนี่ยขยันขันแข็ง พ้นจากภาระงานพ้นจากหน้าที่ว่างต่อไป เราต้องทำจิตของเราให้ว่างต่อไป ไม่สนใจใคร คำว่าไม่สนใจใครคือไร้เจตนา ไร้ความปรารถนาก็คือไร้ตัณหาความอยาก เห็นมัยง่ายนิดเดียวไม่ใช่ยากอะไรเลยเพียงแต่เราทำจิตของเราให้ว่างแล้วไม่สนใจใครก็คือไร้เจตนาที่จะไปกลั่นแกล้งใครไร้ความปรารถนาก็คือไม่ต้องการใครให้มาวุ่นวุ่นวายอะไรกับเรา แล้วก็เท่ากับเราเนี่ยตัดเหตุแห่งทุกข์คือสมุทัยคือตัณหาทิ้ง เห็นมัยเนี่ยต้องว่าตัดสมุทัยต้นเหตุให้เกิดทุกข์ทิ้งเลยว่างไปให้หมดเนี่ยวิธีง่ายๆพระพุทธเจ้าสอนง่ายๆ ที่นี้เราไม่รู้ก็ไปหลงเข้าใจผิดมา ครูบาอาจารย์แสดงโวหารมากมายยากอย่างนั้นยากอย่างนี้ ทำให้พวกโยมหมอดก่าลังใจมีโทษเท่ากับไปตัดทางมรรคผลนิพพานของเขาต้องว่าอย่างนี้ ตัวเองเข้าใจไม่ถึงทางอันบริสุทธิ์แล้วก็ยังไปว่ายากก็เหมือนตัวเองนั่นแหละยากเพราะรู้ตัวเองนะเป็นคนรู้จัก(หัวเราะ)สอนยากอีกขนาดพระพุทธเจ้าสอนนะต่อให้เปรียญๆประโยคก็ยังไม่รู้ยากอีกเข้าใจยากแล้วก็ตัวเองรู้จักเข้าใจยากแล้วก็เอาความยากที่ตัวเองยากนั่นแหละมาสอนพวกโยมแล้วโยมจะไปรู้ได้ยังงัยโยมยังไม่ได้เรียนเลยก็ยังไม่รับความยากมาอีกที่นี้โยมไปรู้มันง่ายตามพระพุทธเจ้าสอนแนะนำอย่างนี้ เข้าใจรู้แจ้งแทงตลอดแบบนี้ไม่เสียเวลาเลยยืน เดิน นั่ง นอนฉันอยู่บ้านฉันก็ทำได้แล้วเราเซ็ดปิดกวาดถูเพื่ออะไรถามจิตเราดูสิล้างถ้วยล้างชามเพื่ออะไรก็เพื่อให้มันสะอาดไร้ความสะอาดคืออะไรความว่างคือว่างจากความสกปรก(หัวเราะ)นั่นแหละอยู่กับธรรมะแล้วเนี่ย ว่างอย่างเนี่ยก็เตือนใจ ก่อนเนี่ยอาตมาเทศน์สอนธรรมะในครัวอีกให้โยมรู้ไว้จับอะไรขึ้นมาเนี่ยทั้งที่อาตมาเนี่ยไม่ต้องไปทำอะไรแต่อาตมาเข้าใจเพราะเคยหยิบเคยฉวยเคยล้างมาแล้วเคยทำมาแล้วตั้งแต่เด็ก ที่นี้มองบ๊อบก็รู้ว่างเข้าเร็วแล้วใช้ไปทำอีกไม่ต้องทำแล้ว มันว่างแล้วไม่ต้องไปทำอีกไปทำมันทำไมเพราะเราเข้าใจแล้วเพื่อให้ความสะอาดกวาดวัดอะไรก็เพื่อความสะอาดคิด๑ให้ลง๑๐ก็คือเช่นต้องใช้ปัญญาเนี่ยจับไม้กวาดขึ้นมา

ต้องมันสกปรกตรงไหนเราก็กวาดตรงนั้นแล้วก็ล้างตรงนั้น แล้วก็วิธีะก็เพียรที่จะล้างไปจนกว่า สะอาดจนจะหมดความสกปรก ขึ้นตือดทนไปจนสะอาดจนบริสุทธิ์ เนียสัจจะมีความจริงใจที่จะทำให้มัน สะอาดจะล้างให้สะอาดจะกวาดให้สะอาด อธิษฐานปรารถนาคือความสะอาด เมตตารักใคร่ความสะอาด เมื่อสะอาดแล้วก็วางเฉยเอาความสะอาดนั้นแหละเป็นทานใครเขามาเห็นก็เออ! หยิบใช้ได้เลยขามสะอาด วัดสะอาดเข้าห้องน้ำห้องส้วมสะอาดเนี่ยเห็นมัยเนี่ยเอาความสะอาดเป็นทานเลยขณะที่เราตั้งใจทำเนี่ยศีล ของเรามีอยู่แล้วไม่มีจิตเจตนาที่ฆ่าสัตว์ลักทรัพย์ประพฤติผิดในกามมูสากินเหล้าเมายาไม่มี เนียเราทำ ตามพระพุทธโอวาทก็คือความสะอาดก็คือความว่าง ว่างอย่างบริสุทธิ์เห็นมัยใครๆก็ชอบความว่างความ สะอาดความบริสุทธิ์ แต่ก็นึกขึ้นเดียวแค่นี้ก็แค่ความสะอาดเท่านั้นเองไม่ได้รู้ลึกลงไปเนี่ยต้องการความว่าง หรือต้องการความบริสุทธิ์ พระนิพพานก็คือต้องการความบริสุทธิ์แบบนี้เราทำอะไรก็เพื่อความบริสุทธิ์เพื่อความ ว่างจากสิ่งสกปรกเหมือนสิ่งที่ไม่ดีทั้งหมดเมื่อสิ่งที่ไม่ดีทั้งหมดเราเห็นแล้วเข้าใจแล้วรู้แล้วเราก็ไม่ไป ทำให้สกปรกด้วยเราก็ระมัดระวังไม่ให้สกปรกด้วยใครจะมากลั่นแกล้งรังแกเราก็ไม่เอาคนสกปรกเข้าไม่ อยากรู้เข้าใกล้ไม่อยากรู้ด้วยไม่อยากรู้เห็นหน้าเห็นตามันด้วยคนคิดสกปรกคนชั่วทำสกปรกอะไรไม่เอาเรา เป็นผู้บริสุทธิ์สะอาดก็เหมือนกับไม่อยากรู้เข้าใกล้กลัวติดเชื้อโรคต้องว่าอย่างนี้(หัวเราะ)เนี่ยโยมต้องทำใจ แบบเนี่ยแล้วโยมก็จะจิตว่างได้โยมก็เป็นผู้สะอาดแล้วก็ไม่ยากด้วยเห็นมัยเนี่ยมุตโตทัยเนี่ยมองสิ่งที่ข้ามไป ข้ามมาเนี่ยครูบาอาจารย์ผู้รู้ทั้งหลายเนี่ยมุตโตทัยของสูงสุดตามแนวทางของพระพุทธเจ้าผ่านสะอาดก็ วิมุติหลุดพ้นจากสกปรกไปแล้วเป็นผู้บริสุทธิ์สะอาดไปแล้วเนี่ยอ้าว! มีอะไรถามเนี่ยแต่เนี่ยก็แค่เติม ชั่วโมงแล้วเห็นมัยมีอะไรถามเลยเนี่ยตอนเนี่ยเป็นโอกาสเป็นเวลาที่เหมาะสมที่จะถามใครอยากรู้อะไร เพิ่มเติมถาม...แต่ละวันแต่ละเวลาก็หมดไปแล้ววันๆหนึ่งไม่ต้องกลัวอาตมาจะตอบไม่ได้ถามมาเถอะ รวดเร็ว.....

ชนะชัย เมฆา ผู้ถอดความและจัดพิมพ์

วันศุกร์ที่ ๒๕ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๕๔

เวลา ๒๑.๒๘ น.